

Kongens søn af Engeland

1. Kongens søn af Engeland
og hannem skinner guld på hviden hånd,
og hannem skinner guld på sadelbue.

*Men børen blæser (dem)
vesten ind for Danmark.*

2. Og hannem skinner guld på sadelbue;
han haver trolovet så skøn en jomfrue;
den kongesøn lader virke en knør.

3. Den kongesøn lader virke en knør,
slig en kom aldrig på vandet før;
den var forgyldt mellem begge bord.

4. Den var forgyldt mellem begge bord;
derpå stod skrevet Vorherres ord;
den var forgyldt mellem begge stavn.

5. Og der stod malet i den fremmer stavn:
den kongesøn tog sin jomfru i favn;
forude da stode de løver små.

6. Forude da stode de løver små,
hveranden var gul, hveranden var blå;
udi det skib der stod en mast.

7. Udi det skib der stod en mast,
den havde femhundrede nobel kost'
og på den mast der hængte en fløj.

8. Og på den mast der stod en fløj,
slig en kom aldrig i Vestersø;
de anker vare lagt med røden guld.

9. De anker vare lagt med røden guld,
de sejl vare alle af agruld;
hvert et tov, som der var inde.

10. Hvert et tov, som der var inde,
de vare befæst med silketvinde;
hvet et tov og hvert et bånd.

11. Hvert et tov og hvert et bånd
var slagen med jomfruens egen hånd;
de sejl vare alle af silke hin skære.

12. Deres sejl vare alle af silke hin skære;
så mange vinduer på skibet monne være;
foroven det sejl der stander et kors.

13. Foroven det sejl der stander et kors,
Vorherre Jesus være nu med os;
den konge tager selv sin søn at lære.

14. Den konge tager selv sin søn at lære:
”Min kære søn, du tænk på ære;
du tænk på hæder, du tænk på ære.”

15. ”Du tænk på hæder, du tænk på ære,
du lad ikke penninge din herre være;
du spar hverken sølv eller røden guld.”

16. ”Du spar hverken sølv eller røden guld,
du give din svend, som dig er huld.”
Den konge fulgte selv sin søn til strand.

17. Den konge fulgte selv sin søn på strand;
både riddere og svende skød hannem fra land;
den kongesøn tog af sin hat.

18. Den kongesøn tog af sin hat:
”Både fader og moder I have god nat;
både fader og moder og høviske kvinder.

19. Både fader og moder og høviske kvinder,
Gud lade os alle med glæde findes.”
De vare ikki komne uden lidt fra land.

20. De vare ikke komne uden lidt fra land,
straks blæste så stort uvejr på strand;
der blæste uvejr og mørken sky.

21. Der blæste uvejr og mørken sky,
de vidste dem hverken land eller ly;
så kasted de ud deres anker huld.

22. Så kasted de ud deres anker huld,
som tredive vintre havde ligget i skjul;
de kasted deres anker i vildene hav.

23. De kasted deres anker i vildene hav,
som tøsser havde været på den hellige grav:
”I, dannesvende værer trøstig og fro.”

24. I, dannesvende, værer trøstig og fro,
det tov er alt med silketvinde snod.”
Han håbtes da være foruden al fare.

25. Han håbtes da være foruden al fare;
den herre tog på en vise og kvad;
og det skete langt før midjenat.

26. Og det skete langt før midjenat
det stærke tov var sønderrakt;
den herre satte sig på gyldene skrin.

27. Den herre satte sig på gyldene skrin
med sorrigfuld hånd under blegen kind;
det var stor ynck at se derpå.

28. Det var stor ynck at se derpå,
det skib sloges alt i stykker små;
den herre kom dog levende til land.

29. Den herre kom dog levende til land,
gik sorrigfuld ved den stormende strand;
den herre han gik og klaged sig såre.

30. Den herre han gik og klaged sig såre,
han vidste af ingen uretfærdig vare
foruden så liden en gangere rød.

31. Foruden så liden en gangere rød:
”Den tog jeg fra en faderløs mø,
vil Gud, jeg kommer vel hjem igen.”

32. ”Vil Gud, jeg kommer vel hjem igen,
da skal jeg give hende to for en.”
Som han det talede i samme sinde.

33. Som han det talede i samme sinde,
da kom til lands han forgyldte skrin;
og der kom gangendes en kokkedreng.

34. Og der kom gangendes en kokkedreng;
han gjorde den herre så stort et men;
han havde med sig de svende fem.

35. Han havde med sig de svende fem;
herr Eske Frost red selv med dem;
den kongesøn randte tåre på kind.

36. Den kongesøn randte tåre på kind:
”Krist bedre, jeg kom for Bovbjærg ind,
jeg er nu kommen så ilde at holde.”

37. ”Jeg er nu kommen så ilde at holde,
er kommen i Eske Frost’s volde;
men havde jeg kommen i herr Bugges len.”

38. Men havde jeg kommen i herr Bugges len,
da røved mig hverken ridder eller svend;
nu røved mig herr Eskes mindste kokkedreng.”

